N°. 8. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 19 Januarij. 1846.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Een brief uit Venetie spreekt over de buitengewone voorzorgen, welke de keizer van Rusland neemt, om elke poging te verijdelen, die tegen zijn leven kon zijn gesmeed. Bij zijne aankomst te Padua, deed hij zelf onderzoek in het vertrek, waarin hij moest vernachten; hij klopte met eenen hamer tegen de muren. Na de matrassen, welke men voor hem had bereid, uit het bed te hebben doen werpen, bediende hij zich van de lederen matras, welke met hem mede reist, en welke hij in zijn bijzijn met hooi deed opvullen. De keizer wilde niets gebruiken van het souper, hetgeen hem wachtte. Hij deed zich eenen reiskelder brengen, haalde er eene flesch malaga en een gebraden kuiken uit, en daarin bestaat zijn avondmaal, waaraan den graaf *Orloff* deel nam. Het publiek wachtte hem te Venetie met veel ongeduldigheid in den schouwburg af, maar hij was zoodanig in zijne loge verborgen, dat men hem ter naauwernood kon zien. Bij het verlaten van den schouwburg, wachtten vier rijtuigen hem met zijn gevolg aan de deur af, en men kon niet weten, welk rijtuig voor den persoon des keizers bestemd was. Men heeft dezelfde voorzorg bij zijn vertrek waargenomen. Niemand wist te Venetie of de keizer zich te land of ter zee naar Trieste zou begeven.

DUITSCHLAND.

— Uit Koningsberg wordt gemeld, dat daar eene nieuwe sekte is opgestaan, welke den titel neemt van *Vrye Evangelische Gemeente.* De verdeeldheden, welke de Protestantsche Kerk verscheuren, zijn nimmer talrijker geweest dan tegenwoordig. De prins van Pruisen, broeder des konings, schijnt tot eene dier sekten te behooren, welke een verre gevorderd redendom belijdt.

— Aanzienlijk is het getal Duitschers, dat zich in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika bevindt; het verdient tevens opmerking, dat er zich steeds zoo vele Duitschers derwaarts begeven, om kolonien aan te leggen, terwijl in Duitschland nog zoo vele onbebouwde landen gevonden worden. Zoo heeft zich onlangs te Bremen en Lubeck wederom eene talrijke menigte ingescheept. Om zich een denkbeeld te vormen van het groote getal Duitschers, die zich in Noord Amerika bevinden, kan de volgende opgave dienen:

					duitschers.
Philadelphia	telt	301,000	inw.	en daaronder	81,400
New-York	«	364,000	«	«	64,000
Baltimore	«	164,000	«	«	52,000
Boston	«	118,000	«	«	23,000
St. Louis	«	37,000	«	«	19,000
Cincinnati	«	56,000	«	«	17,500
Brooklijn	«	67,000	«	«	14,500
Pittsburg	«	31,500	«	«	11,500

In 1845 zijn uit de Wezer naar zee gezeild 212 vaartuigen, hebbende aan boord 31 849 landverhuizers; de bestemming van 9/10 dezer menschen was naar de Vereenigde Staten. Bij dit getal waren 6816 kinderen. Uit Antwerpen zijn dat jaar verhuisd 5221 personen, grootendeels Duitschers naar N. Amerika bestemd, alzoo daarbij slechts 11 Belgen waren, die naar de kolonie van St. Thomas (Z. Amerika) zijn vertrokken.

— De sterfte in het westelijk gedeelte der provincie Pruisen is sints eenigen tijd veel aanzienlijker dan ten tijde toen de cholera woedde. Deze sterfte is het gevolg van het groote gebrek, dat in deze streken sints den laatsten winter heerscht, en dat van dag tot dag toeneemt.

BELGIE.

— In de *Gazette van Brugge* leest men het volgende:

« Dezer dagen heeft in de omstreken van Dixmude eene wonderbare diefstal aan de oude spokerij doen gelooven. Een onbekend persoon, die had weten af te loeren dat er in den schoorsteen van zekeren *P....*, een oud landman, twee schoone hammen hingen, was, om dezen lekkeren buit zonder huisbraak te krijgen, des nachts boven op de schouw geklommen, liet zich nederzakken, bond de twee hammen rond zijn lijf en klom weder op. Maar de opening der schouw niet wijd genoeg zijnde om er met zijnen buit door te geraken, was de dief verpligt zich weder te laten nederzakken. De oude landman, bewoner van het huis, door het gerucht ontwakende, denkt aan dieven, maakt zijne vrouw wakker, en beide springen uit het bed; zij loopen naar den haard ontsteken een zwavelstok, maar telkens als dezen vlam zal vatten blaast de dief dien listig uit, en houdt zich zoo stil als een muis in den hoek van den haard. Man en vrouw verschrikken bij die wonderbare uitblazing, gelooven aan spokerij, sproeijen gewijd water, en roepen het spook angstig toe: « Zoo gij van God gezonden zijt, spreek; komt gij van den duivel, keer weder van waar gij gekomen zijt." De slimme dief, die den oogenblik gunstig oordeelde, liet zich geen twee maal vermanen, en met eene bulderende stem riep hij tot den verschrikten boer: « Doe de deur open!" Bevende opent de man de deur, en in eenen wenk ontsnapte den dief met zijnen buit het gevaar. Des anderendaags loste het raadsel zich op, het verdwijnen der twee hammen, ontnam den boer de gedachte der ingebeelde spokerij."

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 15. Januarij. Men verzekert dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal, in de eerste dagen der volgende maand (den 5. Februarij) hare werkzaamheden zal hervatten.

ARNHEM, den 14. Januarij. Onze Courant bevat heden een uittreksel uit eenen brief van Batavia, van den 31. oct. ll., waarin gezegd wordt dat de heer *van Vliet* zijn proces tegen de bank, voor het hoog geregtshof gewonnen heeft en de bank veroordeeld is, hem in zilveren klinkende munt te betalen, met interessen en kosten, en zulks op grond dat de bewuste publicatie van *bankbiljetten* spreekt en dat de vordering van *van Vliet* voortspruit uit eene *assignatie* van de bank.

AMSTERDAM, den 15. Januarij. Gisteren avond is eene 75jarige weduwe, die geheel alleen woonde, en van hare middelen leefde, in hare woning verbrand gevonden. Eene plotselinge bezwijming vermoedt men dat haar bij het ontkleeden is overvallen, en hare kleederen aan de kaars vuur gevat hebbende, haar heeft doen omkomen.

LEEUWARDEN, den 13. Januarij. Onder de zeldzame voorbeelden van hoogen ouderdom kunnen wij vermelden, dat *Wilhelmina Johannes*, Wed. van *Klaas de Lang*, turfdrager, wonende bij eene harer dochters, in het Boshuizer gasthuis, bij de groote kerk alhier, en onderhoud genietende van de Diaconie der Herv. gemeente, op H. Driekoningendag haren 105 verjaardag heeft gevierd, met hare twee dochters van 83 en 76 jaren en verdere familie. Merkwaardig is het bovendien, dat haar kleinzoon, *Gerrit Drost*, ook van vaders-zijde nog eene grootmoeder in leven heeft, geheeten *Johanna Willems*, Wed. van *Gerrit Lodewyks*, in de Blokhuissteeg alhier wonende, die op den 25. december jl. of den eersten Kersdag, den ouderdom van 103 jaren heeft bereikt.

SNEEK, den 8 Januarij. Heden had alhier plaats de inschrijving voor de nationale militie van jongelingen, geboren in het jaar 1827. Dezelve leverde echter eene treurige herinnering op aan de verschrikkelijke ziekte, welke ten jare 1826 in verschillende oorden van ons vaderland, maar wel bijzonder in deze stad, heeft gewoed. Immers van de 67 alhier in 1827 geborenen van het mannelijk geslacht, hebben zich slechts 25 laten inschrijven.

ZIERIKZEE, den 13. Januarij. Heden morgen ten 7 ure had, onder de gemeente Noordgouwe, eene menschelijke verlossing plaats, die volmaakt aan het dierlijke gelijk is. Eene dienstmeid, wonende op de landhoeve bij de wed. *P. Ganderse*, die haren staat van zwangerschap, zoo jegens hare meesteres, als bekenden, had ontkend, gevoelde, bij het melken der koeijen op de mestput, het oogenblik naderen, dat zij moeder zoude worden. Zonder eenige kennisgeving, verlaat zij de hoeve, en zijgt onder eenen boom ter neder, waar zij binnen weinige oogenblikken een levend kind ter wereld brengt. Door hare meesteres daar gevonden zijnde, werd het naakte schepseltje in een harer rokken gewikkeld, en moeder en kind werden alzoo onder dak gebragt.

— Wij ontleenen om derzelver vreemdsoortigheid het volgende aan de *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode*:

Aan Weduwenaren beneden de vyftig jaren, en aan ongehuwde heeren, speciaal aan den Steller der Advertentie, voorkomende in de Haarlemsche Courant van 3 en 6 January jl., onder het opschrift: « Aan gehuwde dames."

Een zestal zusters, ieder gezegend met een matig kapitaaltje, dochters van een voormalig ambtenaar bij de posterijen en andere middelen van vervoer, alle bij elkander inwonende in eene kleine stad der provincie Gelderland, dagelijks de aanvragen nalezende, die in het *Handelsblad*, *Haarlemmer* en andere couranten geplaatst worden door weduwenaren met of zonder kinderen, en door ongehuwde heeren, welke eene gezellin op hunnen levensweg verlangen, doch die uithoofde van hunne partikuliere bezigheden buiten staat zijn daartoe persoonlijke demarches te doen, — nemen de vrijheid aan zoodanigen bekend te maken, dat zij niet ongenegen zijn een wettig huwelijk aan te gaan; en maken, ter bespoediging en afdoening dier aanvragen, aan de voorschreven aanzoekers bekend, dat hare portretten (door haar zelven vervaardigd) ter bezigtiging gedeponeerd zijn in den boek- en papier-winkel van den boekhandelaar *P.....*, op het Oude Delft, in de stad van Robert met de Bult.

Men durft zich vleijen, dat onder het zestal geene onaangename gezigtjes zullen gevonden worden en dat hunne *trilles* en verdere aantrekkelijkheden aan het verlangen zullen voldoen. De ouderdom der dames is als volgt: *Lena*, 20 jaren, zeer bekwaam in het koken van rijst-en-brij; *Agrippina*, 25 jaren, kokende perfecte Geldersche hutspot; *Arabella*, 28 jaren, zeer ervaren in het strijken en plooijen; *Ariaantje*, 30 jaren, stopt zeer goed worst, rolpens, enz.; *Judith*, 33 jaren, bakt lekkere jodenkoekjes en *Eva*, 35 jaar, bereidt appelmoes op eene onnavolgbare wijze.

Wa——n, in *Gelderland*, januarij 1846.

LENA, AGRIPPINA, ARABELLA,
ARIAANTJE, JUDITH, EVA van Z......

GEMENGDE BERIGTEN.

De handel tusschen Nederland en Belgie is genoegzaam gestremd. Als de ministers 't in den bol hebben moet de burger het ontgelden. — De keizer van Rusland heeft te

EENE WINTERAVODVERTELLING.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Op den vreemdeling maakte dit eenvoudig verhaal een diepen indruk. Zijn oog was nat geworden en het kostte hem moeite, zijne aandoening te verbergen.

« En deze vrouw, om wier wille de waard zijne vrouw afvallig werd, is dezelfde, die haar knecht getrouwd heeft?" vroeg hij na eene poos; « en zij leeft misschien nog?"

« Wel zeker, heer," hernam de grijsaard; « zij leeft nog, die eens zijne meid was, en wat was natuurlijker, dan dat de meid den knecht trouwde?!"

« En wat is het voor een man, de tegenwoordige kastelein? Wat zeggen de menschen van hem?" vroeg de vreemde.

« Niets goeds, heer. Niemand mag den vent lijden; vooreerst, omdat hij even gierig als rijk is; en dan omdat hij niemand taal of antwoord gunt. Ik mag hem ook niet; er is iets in zijn oog, dat mij niet bevalt, en — gij zult er om lagchen, heer, 't is mij vaak of ik den somberen knijzer hier geen plaatsje zal mogen gunnen. Die, denk ik vaak, sterft eens tusschen hemel en aarde of onder het water, en ik geloof eer, dat de kraaijen en raven of de visschen zijne oogen uitvreten zullen, dan dat hij als eerlijk bedlands kind door de wormen gegeten wordt."

« Ik moet zien," mompelde de vreemdeling, of hij den schedel zonder verbleeken kan aanzien, de schurk!" en met een: « Goeden avond, oude!" wilde hij gaan; doch de grijsaard hield hem tegen.

« Laat u raden, heer," zeide hij; « en leg den schedel weer op zijne vorige plaats. 't Is een oud geloof, dat men niet ongestraft eens dooden gebeente verstrooit. Om naar de herberg te gaan, hebt gij geen doodshoofd noodig. Ga de lange straat maar al regt door, tot daar eene groote poort, waarop een roode os is geschilderd — daar woont Hans Siegel, de kastelein; — maar laat den schedel hier!"

Des grijzen waarschuwing was nogtans in den wind gesproken; want zoo ras, als zijne beenen hem droegen, lijde de vreemdeling den kant van het dorp op.

Een kwartier later trad hij de hem aangeduide herberg binnen en zette zich in een hoek van de ruime schenkkamer neder. Het zeggen van den grijsaard wegens het weinig bemind zijn van den waard scheen het gering aantal bezoekers genoegzaam te bevestigen, want pas een half dozijn bejaarde mannen zaten bij den kastelein om den haard kaart te spelen en sloegen weinig acht op den vreemden gast. De waardin, eene kleine, dikke vrouw, kwam nogtans aanwaggelen en bood den fatsoenlijk schijnenden bezoeker met kruipende vriendelijkheid eene afzonderlijke kamer aan.

« Laat dat vrouw," antwoordde de vreemdeling koeltjes; « mijn blijven is niet lang hier, en mijne zaak met de vrouw van 't huis zal spoedig zijn afgedaan. Als gij die zijt, moet ik u een oogenblik onder vier oogen spreken, om u eene gewigtige tijding mede te deelen, die uwen eersten man betreft."

De vrouw verbleekte bij de vermelding van den doode en scheen te overleggen, wat te doen. « Eene zaak betreffende mijn man?" vroeg zij.

« Wilt gij u niet nader verklaren."

« De broeder van uw eersten man is voor een paar jaren in verre landen, in Indië, als schatrijk heer overleden, en heeft zijn broeder of diens erven zijn gansche vermogen vermaakt. 't Is hierover nu, dat ik u spreken moet."

De waardin was niet wel te moede bij de gansche zaak, en zigtbaar verontrust zag zij den gast aan, die inmiddels het gezegde herhaalde. Hierop ging zij tot haren man en fluisterde lang met hem, tot deze eindelijk in de woorden uitbrak:

« Neem een licht, Grete, en breng den heer op de bovenkamer. Hoor, wat hij wil, en als hij geld van den ouden Deimann brengt, zal hij dubbel welkom zijn."

Verlegen ging de waardin vooraan, en bood den gast een stoel; maar deze nam dien niet aan, grendelde de deur, ging vlak voor haar staan en begon: « Gij kent mij wel niet, vrouw; maar ik denk, gij zult wel vertrouwen in mij stellen, als ik u zeg, dat uw geluk en uw ongeluk in mijne hand liggen. Men zegt, dat het morgen tweeentwintig jaren zijn, dat uw eerste man gestorven is. Kunt gij mij zeggen, waaraan hij stierf."

« Ik geloof - aan eene - aan eene beroerte," stotterde de waardin, hare oogen voor den scherpen blik des vreemdelings schuw nederslaande.

« Zijt gij wel zeker, dat het aan eene beroerte was? Kwam hem niet wat anders over?"

« Hoe verstaat gij dat, mijnheer? Gij kijkt mij zoo vreemd aan. Denkt ge misschien, dat - dat wij...."

« Ik denk volstrekt niets, vrouw," hernam de soldaat; « en dat ik u zoo donker aanzie, is niet kwaad gemeend; zie, dat komt van eene kwaal - ik lijd veel aan hoofdpijn, en dan is 't mij, of men mij een spijker achter het oor in het hoofd dreef...."

« Jezus Maria!" stamelde de waardin, verbleekend en sidderend.

« O, schrik niet, vrouw," vervolgde hij; « hoe zoudt ge voor spijkers bang wezen, zoo lang ze niet in eens 's menschen hoofd steken...."

Hij behoefde niets meer te zeggen, want de waardin lag reeds huilend op de knieën en verborg haar gezigt in haar voorschoot. De vreemdeling trad nu de deur uit, wenkte een man nader en zeide: « Verzeker gij u van het wijf, heer schout! Met den man zal ik ook wel spoedig klaar komen."

Hierop begaf hij zich weder naar den algemeenen haard, nam een stoel vlak tegenover den waard en vestigde hier een zoo ernstigen, veelbeteekenden blik op dezen, dat hij, als onder een magnetischen invloed, zijn oog nu ophief, dan beschaamd nedersloeg en ieder oogenblik meer verlegen werd. Daardoor werd den loop van het spel gestoord; en de medespelers maanden den waard herhaaldelijk vruchteloos aan, om beter acht op zijne kaarten te geven, tot deze ten laatste, na menige vergeefsche poging, om zich aan den donkeren, doordringenden blik van zijn gast te onttrekken, pijp en kaarten wegwierp en met dreigende stem den vreemdeling toeriep: « Wat hebt gij mij zoo lang en zoo strak aan te gapen, heer?"

Wee[illegible] ridders gemaakt, decoratien en ducaten geschonken en toch was men daar blij zijne hielen te zien. — Sir Robert Peel heeft invitatien rond gezonden voor een groot parlementair diner, hetwelk hij den 21. Jan. geven zal en waarbij hij aan de leden van het Huis der Gemeenten, zijne gasten, de troonrede zal bekend maken. Doel en uitkomst zijn te voorzien. - Wij, Nederlanders, kunnen ook een woordje medepraten, over parlementaire maaltijden; helaas! — Te Utrecht is eene dame uit Parijs verschenen, met eene nieuwe ontdekking, betrekkelijk het wasschen van glacé-handschoenen. (U. C.) — Al wie de totale zon-eklips in 1842 verzuimd heeft te zien, zal daartoe gelegenheid vinden in de woestijne Sahara en verder in 't oosten, A°. 1851 en 1860, alsmede 28. mei 1900. » Wij noodigen onze lezers tot het waarnemen uit' — zegt het Handelsblad van 11. Jan. — De eerste soep te Deventer was aangebrand ter zake van de nieuwigheid des koks en der kookketel.

MENGELINGEN.

De vrijspraak van den uitgever der Arnhemsche Courant.

Hetgeen wij voorzien hadden is geschied. De uitgever van de *Arnhemsche Courant* is vrijgesproken van de tegen hem uitgebragte beschuldiging van smaad en hoon jegens den Koning; en wat meer is, de regtbank heeft verklaard, dat in het geïncrimineerd artikel de persoon des Konings niet anders dan met eerbied genoemd is. Deze uitspraak verwondert ons niet en zal niemand verwonderen, die met ons overtuigd is, dat de regterlijke magt in Nederland niet de onderdanige dienaar is van eene naar despotismus hakende regering: maar een heiligdom van regt en regtvaardigheid, ongenaakbaar voor de kuiperijen van oligarchische strekkingen. Wij hebben ons niet vergist in de verwachtingen, welke wij van die regterlijke magt koesterden; en indien het waar is, dat het teleurgestelde ministerie de zaak in hooger beroep wil behandeld zien, verwachten wij daarvan niets anders dan de bekrachtiging der te Arnhem geleden nederlaag.

Indien het te Arnhem uitgesproken vonnis ons voldoening verschaft, betreuren wij niettemin de roekeloosheid der regering, welke zich zoo onbesuisd aan de minachting van het algemeen blootstelt. Reeds meer dan eenmaal heeft zij voor de regtbanken teleurstelling ingeoogst, en de les, welke zij bij gelegenheid van het proces der dispensatien tegen dezelfde *Arnhemsche Courant* ontvangen had, deed ons hopen dat zij niet zoo spoedig eene nieuwe poging zou ondernemen. Inderdaad wat is er meer in staat om eene regering in de haar zoo noodzakelijke achting van het publiek te doen afnemen, dan wanneer zij in het strijdperk afdaalt tegen de organen der publieke opinie, die haar niet gunstig zijn en uit dien strijd met den blos der nederlaag terugkomt? Ja, wij zijn hiervan zoodanig overtuigd, dat het ons voorkomt, dat, indien de vervolgingen tegen den *Snelwagen*, (waarvan wij onder het schrijven dezes den uitslag te gemoet zien) en tegen de *Vlissingsche Courant* denzelfden afloop hebben als die tegen de *Arnhemsche Courant*, het onmogelijk is, dat het ministerie zich staande kan houden, tenzij het in zijne verwatenheid alles trotseert en heerschen wil *quand même* (*Noord Brab.*)

Tooneel.

Het beloop van het tooneelstukje, hetwelk in het kleine theater van het palais royal te Parijs thans zooveel bijval vindt, schijnt hierop neder te komen. Koning AARDAPPEL I. kwijnt aan eene slapende ziekte; hij gaat sterven. De oorzaak der kwaal ligt hierin dat hij vervolgt wordt door het monsterdagblad *l'Epoque*, onder den vorm dan eens van een servet, dan van eenen hand- of zakdoek. Het journaal laat hem geene rust noch aan tafel, noch te bed, noch.... als *utilité*, in het geheimste — cabinet. Zijne echtgenoote en dochter zijn beide mede aan de besmettelijke ziekte onderhevig, en niet beter dan hun gemaal en vader. De docters, (allen *allopathen*), verklaren den zieke zoo ongeneeselijk als ware hij in de pan gebakken. De ongelukkige werpt zich wanhopend in de armen der Homoeopathie, en om aan de *Epoque* te ontgaan aanbid hij DE ZON. Deze brengt de zieken naar Parijs, en geneest ze door ze te doen lagchen. Alles wordt over de kam gehaald, van Adrienne de Cardoville en Djalma af tot de gruwelen van Monte Christo toe. Door deze krachtig werkende geneeswijze hersteld AARDAPPEL I. volkomen, hartelijk lagchende keert hij naar zijn land terug.

La loi Salique, comédie van *Scribe*.

De Salische wet heerscht in Denemarken tot groote spijt van de hertogin van *Oldenburg*, zuster van den overleden koning, die anders den troon zou kunnen bestijgen, na haren neef, een klein koninkje van 16 jaren, een kind dat gaarne met de pop zou spelen, dat de verlegenheid heeft van een jong meisje, en dat op het gezigt van eenen degen of eene bajonet verbleekt, te hebben laten afstand doen van de Kroon. Beschouwt dien miniatuur koning naauwkeurig, en dadelijk zullen er eenige vermoedens bij u rijzen, die weldra in zekerheid overgaan. De koning is eene vrouw: zijn vader, die de regering aan den jongsten tak wilde onttrekken, daar deze het rijk zou hebben ten onderste boven en in ellende gestort, heeft daarom door middel van duizend voorzorgen zijn kind voor een' jongen doen doorgaan. De geheele wereld wordt bedrogen en ook *Christiaan I* het koninkje zelf, tot dat een vaderlijk testament hem de vreemde waarheid ontdekt. — Slechts de heer *Scribe* kon ondernemen eene zoodanige situatie op het tooneel te brengen en juist voor te stellen. Het publiek heeft het stuk dan ook slechts onder beneficie van inventaris aanvaard.

Het koninklijke kind omtrent zijne sexe ingelicht, is dit nu tevens omtrent den aard der genegenheid, welke *zy* gevoelt, of liever welke *hy* gevoelde, voor *Eric* den bevelhebber harer lijfwacht. Als verlegen knaap vond zij den troon zeer vervelend; thans nu zij vrouw is en terwijl zij bemint, wil zij regeren. Eene kleine list zal voldoende zijn, om al de zamenspanningen der familie te verijdelen. *Christiaan* neemt den schijn aan, als of hij van de koninklijke waardigheid afstand wil doen, en spoort zijne tante aan, om de Salische wet te doen afschaffen, opdat zij hem kan opvolgen. De hertogin laat zich misleiden; de Salische wet wordt afgeschaft, en bij gevolg kan *Christiaan*, nu *Christine* geworden, de regering behouden, hetwelk zij doet met behulp van *Eric*, onder den naam van een *Coburg*.

Wij hebben één oogenblik opgemerkt, waarop het publiek, de beneficie van inventaris opgevende, het stuk voor goed scheen te zullen met den voet stooten. Er zijn zooveel onwaarschijnlijkheden in, dat men dadelijk eene opera-comique van het geslacht van *Le Domino noir*, van *la Part du Diable*, van *Les Diamans de la Couronne* herkent; alleen heeft die van het Theatre du Gymnase (waar *la loi salique* gegeven werd), veel minder belangrijkheid en gezond verstand dan hare oudere zusters.

Echter werd het stuk aangenomen, en het bevallig spel van Mlle *Rose cherie*, in de rol van koning of koningin, zal wel de voornaamste oorzaak zijn. Het is immers ook een der voorregten van de koninklijke waardigheid, om aan veroordeelden genade te doen verleenen. (*Charivari.*)

—

Men heeft de weldadigheid genoemd *de Kurk waarop Nederland dryft*: wij houden haar, staathuishoudkundig, voor een steen aan den hals van een hond, om hem des te gemakkelijker te verzuipen. Nederlanders, let op de teekenen des tijds.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 17. Januarij. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Fritheoff, N. A. Jensen, haver en boonen, de Triton, C. F. Malmberg, stukgoed, beide Marseille; Austrideo Eden, N. Maregha, Odessa, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Hamilton, W. Bear, ballast, Galloway; Maria, P. van Soolingen, steenkolen, Algiers.

De vreemdeling rees langzaam van zijn stoel op en nam, in zijne volle lengte overeind staande, zijn breedgeranden hoed af, zoodat het flikkerend kaarslicht op zijn baardig gelaat viel, welks trekken den waard deden beven.

« Waart gij voormaals hier niet knecht in huis?" vroeg hij met eene holle stem.

« Dat is voor niemand iets nieuws."

« En hebt na den dood uws meesters zijne weduwe getrouwd?"

« Wat is u daaraan gelegen?" vroeg de waard verbleekend.

« Pas een half jaar na zijn dood?" vervolgde de soldaat, waarop de ander nog eens al zijn moed bijeenraapte en uitriep: « Als ge niets anders te zeggen hebt, ga dan uws weeg, heer, en laat ons in rust, of...."

« Of? Nu, wat woudt gij er bijvoegen? Wilt gij mij ligt nog zeggen, dat het nu van nacht juist tweeëntwintig jaar wordt, dat hij gestorven is, en aan wat ziekte hij stierf? Spreek, mensch, of ik wil u de tong losmaken!"

« Hij stierf aan een toeval," antwoordde de waard met bevende lippen.

« En wat was dat voor een toeval?"

« Wat weet ik dat! Vraag het den dokter, als ge meer wilt weten. Een toeval was 't, of een aanval van dronkenschap, een beroerte, of wat anders."

« Ja, ja," sprak de vreemdeling, « geen toeval, er bestaat zelfs geen toeval, maar een toeslag misschien, zoals er wel slagen zijn, waaraan een mensch sterven kan, b. v. aan hamerslagen. Er moeten bijzondere omstandigheden bij zijn dood hebben plaats gehad. Vertel mij daar iets van."

De waard begon angstig te moede te worden en zijne stoutheid scheen hem te willen verlaten. Een geheim voorgevoel, het gevolg van een met schuld beladen geweten, waarschuwde hem voor naderend gevaar. Zijn oog ging onrustig door de kamer.

« Hebt gij uw ouden heer na zijn dood nog gezien?" vroeg de vreemdeling verder; « hem gezien als lijk?"

« God beware mij! Voor geen geld had ik hem willen zien; dat wil zeggen, ik ben – ik kan,...., maar waar blijft mijne vrouw? Grete, Grete, waar steekt gij?" Hij wilde de deur uitsnellen; doch de gast trad hem in den weg. « Blijf!" donderde hij hem toe; « onze zaak is nog niet ten einde. Wie heeft Jacob Deimanns lijk onderzocht? want iemand moet toch naar de ware oorzaak van zijn dood vernomen hebben."

« De meester van ons dorp zag hem; maar die is lang dood en begraven."

« En wat zei die?"

« Wat zou hij gezegd hebben?" stamelde de waard, zich voor het laatst vermannend; « hij zeide, wat ik u straks ook gezegd heb, dat Jacob een plotselijken dood gestorven was".

« Ja, wel een plotselijken dood, schurk!" riep de soldaat, terwijl hij zijn mantel opensloeg en den grijzenden schedel den moordenaar voor de oogen hield; « wel een plotselijken dood, daar gij hem een spijker door de hersens joegt".

De misdadiger sprong met een gillenden kreet achteruit en poogde te vlugten, doch de ijzeren vuist van zijn gast achterhaalde hem nog, hield hem vast en drukte hem den keel toe. « Uw wijf, schurk, heeft reeds alles bekend," riep hij; « geef u over, moordenaar!"

Deze echter was niet gezind, om zich zoo dadelijk over te geven, en verweerde zich met al de kracht der vertwijfeling. Beiden werden handgemeen, en de jeugdiger kracht des moordenaars, die alles inspande, om den schedel meester te worden, behield de overhand in den ongelijken strijd. Voordat de soldaat nog zijn degen had kunnen trekken of den bijstand der aanwezigen inroepen, had Hans hem ter aarde gedrukt, zoodat hij op beide handen neerviel en de roestige spijker hem diep in het polsgewricht drong. Hij achtte deze kwetsuur nogtans weinig en droeg zorg voor de inhechtenisneming van den moordenaar, die in het eind voor de overmagt buigen moest en in de gevangenis gebragt werd. De wonde van Steven Deimann – want deze was de vreemdeling – was intusschen geenszins zonder gevaar; nog dienzelfden nacht voelde hij hevige pijnen in den ganschen arm, en nog waren geen volle vierentwintig uren na zijn terugkeeren in het ouderlijke huis verstreken, toen een ontijdige dood den krachtigen man wegnam en zoo de hoop verijdelde, welke den dapperen soldaat onder menig moeite en ontbering had staande gehouden, om namelijk den avond van zijn leven op de plaats door te brengen, waar hij als kind had gespeeld, als jongeling eene poos gelukkig was geweest. Toen meester Joost Werfs, de doodgraver, de harde aardklonten op de kist van den armen zwerver nederwierp, stond hij van tijd tot tijd stil en zuchtte, het zweet van zijn voorhoofd wisschend: « 't Is vreemd, hoe het zich geschikt heeft! Twee dooden om ééne vrouw, twee moorden om wille van ééne zonde. Nu – de vergelding blijft niet uit, hier of hier boven, en de arme kapitein – wie had ooit gedacht, dat een boerenjongen het in verre landen zoo ver kon brengen? – leefde nog heden gezond en frisch, als hij mijn raad maar had opgevolgd. En zie, wie weet, of Hans en zijn wijf toch niet zonder dat aan de galg waren gekomen!"

Hij legde daarop den schedel van Jacob Deimann, in een zuiveren doek gewikkeld, aan het hoofd van het nieuwe slagtoffer en deed een kort gebed, dat beide broeders elkander in gene wereld even vreedzaam bejegenen mogten, als zij nu hier in een graf zamen rustten. Ook hierin kreeg hij gelijk, dat Hans Siegel en zijne vrouw tusschen hemel en aarde stierven en « niet, als eerlijke-luis kinderen, door de wormen gegeten werden."

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.